

vare Fremskriftsmænd, og at de havde søgt at stille deres Forslag saaledes, at selve Postvæsenet blev mere tidsvarende, end det nu er. Uden at ville rose Fortiden, kan jeg dog ikke negte, at jeg ved denne Leilighed ikke vil undlade — forsaavidt som mit Vidnebsbyrd kan betyde Noget — at yde en fratraadt Embedsmand, nemlig den afgangende Generalpostdirektør, min fulde Anerkjendelse for den Naade, hvorpaa han har ledet Postvæsenet paa en Tid, da der endnu ikke fra Folkethingets Side vistens en saadan Paafjænnelse hersor. Naar vi se, hvorledes Postvæsenet er blevet ledet i den sidste Tid, have vi saa nogen høi Grad af Grund til at finde os tilfredsstillende ved denne Ordning? Jeg vil sige, at det paa mig har gjort det Indtryk, at der saanedes Noget, og jeg havde ønsket, at der fra det ærede Mindretallets Side var vist Imøbetommen overfor Flertallet paa dette Omraade, for at man kunde have faaet noget Bedre ud deraf. Hvad Postvæsenet angaar, da har der jo idag været talt om en Sammenligning imellem Postvæsenet og Loldvæsenet, navnlig med Hensyn til Lønningerne. Jeg vil nødig have en Sammenligning gjort mellem to saa forskellige Grene af vort Embedsvæsen. Jeg vil sige, at for mig staar Loldvæsenet som et nødvendigt Onde, men det er jo ganske vist en Rilde til en af de vigtigste Indtægter, som Staten har, og det maa vi ogsaa tage Hensyn til. Men hvad Postvæsenet angaar, er det ikke blot ikke en Byrde for Befolkningen, men det er den Del af Administrationen, som daglig kommer os imøde, og som har den største Indflydelse paa Folkets Oplysning og paa dets Fremgang i alle Retninger. Derfor ønsker jeg ikke, naar vi skulle drøfte Loldvæsenet og Postvæsenet, at stille disse to Grene af Forvaltningen lige ved Siden af hinanden. Jeg vil naturligvis ikke paa nogen Maade sige, at jeg ikke ogsaa vil yde Loldvæsenets ofte smaat lønede Embedsmænd min Anerkjendelse og ogsaa gjerne vil yde dem det Tilskud, som de kunne fortjene. Men hvad Postvæsenet angaar, gjentager jeg, at denne Del af Forvaltningen maa paa en ganske særegen Maade træde, at Folkethinget strækker sig saa langt som muligt, og naar der ikke er en større Sum mellem Flertallet og Mindretallet end den, der er nævnet, og som jeg foreløbig antager, er rigtig, kan jeg ikke tro Andet, end at vi inden tredje Behandling ville naae til et Resultat, saa at vi have fuldstændig Visshed for, at, inden vi stilles, ville vi have en Postlønningsslov.

Ivermøes: Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne udtale mig meget fort, thi det forekommer mig, at de Bemærkninger, som jeg fremsatte før, ikke paa nogen Maade ere blevne afstræfede ved, hvad der er kommet frem fra de forskjellige Sider. Jeg skal inbrømme det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm), at jeg tillod mig en Kritik over Flertallets Forslag, men jeg antager, at disse Forslag

bringes ind for at underkastes Kritik, og at Kritiken over Flertallets Forslag var den naturlige Begrundelse for Mindretallet til ikke at tiltræde dem. Naar det samme ærede Medlem erklærede, at vi paa vor Side sira, naar et Forslag ikke stemmede med vore Ansuelser, erklærede det for inacceptabelt, saa skal jeg sige, at jeg har ikke talt om, at Forslagene vare inacceptable paa anden Maade end set fra Ministerens Standpunkt. Det er nemlig klart, at, om vi end nok saameget erklærede et Forslag for acceptabelt, saa vilde det, naar Ministeren fandt det inacceptabelt, ikke kunne blive til Noget. Naar der fra den ærede Talers, saavelsom fra den ærede Ordførers Side idag blev gjort opmærksom paa, at Hovedgrunden, hvorfor Herning Postmester ikke fik det fulde Tillæg, som han skulde have efter Skalaen, var den, at hans Forretninger mentes at ville blive færre derved, at Herning ingen Endestation vil blive, saa skal jeg villig indrømme, at det er det Æneste, som staar i Betænkningen, men jeg tror dog, at den ærede Ordfører vistnok vil indrømme mig, at under Diskussionen har denne Grund været af meget forsvindende Betydning, og at det, som er kommet i Betænkningen, var noget af det aller sidste, som kom frem som Moment i denne Sag. Iøvrigt skal jeg sige, at jeg finder dette Hovedmoment, som det nu er blevet til, ganske overordenligt svaagt og slet, thi det er høist tvivlsomt, om Postmesteren i Herning vil faae mindre at bestille, efter at Jernbanen er fortsat vesterpaa. Jeg tror det ikke, han vil saaledes utvivlsomt faae to Poster at expedere vesterpaa, som han ikke tidligere havde, og hvad Landpostbudene angaar, som han har at bestøje, saa vil han jo beholde alt det Terrain, som ligger Nordost og Syd paa for Herning, altsaa der, hvor der bor Noget, den Retning, som han bliver af med, er vesterpaa, og der bor der Ingen. Den ærede Ordfører maa ikke have hørt, hvad jeg sagde, da jeg havde Ordet forrige Gang, naar han troede, at jeg havde bemærket, at han ikke havde styet at omtale, hvad der var passeret i Udvalget. Det har jeg slet ikke gittret mig om med et Ord. Det, jeg gittrede, var, at det ærede Medlem ikke havde styet at udtale, at, hvad der fra Mindretallets Side stod i Betænkningen, var urigtigt, og det, at det ærede Medlem ikke havde styet at udtale dette, var det, som gjorde det nødvendigt for mig ikke at sty at omtale, hvad der var passeret i Udvalget, hvad, som jeg haaber, klarlig har bevist, at, hvad der er udtalt i Mindretallets Betænkning, er fuldkommen korrekt. Naar den ærede Ordfører tror, at den Stilling, hvori Mindretallet staar, er behagelig for det, skal jeg idetmindste for mit Bedkommende sige, at det er en af de ubehageligste Stillinger, jeg kjender ved Behandlingen af et Lovforslag, at maatte trække sig helt ud af Forhandlingen derom. For Mindretallet staar det Behagelige altid som det, at man fremmer den